

Landstinget, saaledes maa jeg, hvad der jo ligger mig nærmest, ogsaa hævde dette for Kirkeministerens Bedkommende. Jeg paastaar, at ingen Kirkeminister har været mere tilbøjelig til at gaa ind paa frie Grundsaetningers Indflydelse ogsaa paa Præstevalgene end netop jeg, og jeg paastaar, at det Forslag, der foreligger, er et Vidnesbyrd derom, og ligeledes et Vidnesbyrd om den Mand, der i saa Henseende var tilstede hos den sidst nedsatte Kirkekommission; og jeg tror, at Enhver maa indrømme, at, hvis man vil sammenligne det, der her foreligger, med den nu bestaaende Tilstand, da maa man erkjende, at der ved dette Forslag, hvis det blev til Lov, vilde gøres et stort Skridt fremad. — Og naar man siger, at det ikke vil være tilstrækkeligt til at skabe Interesse, saa ligger dog den Bemærkning saa overordentlig nær: Men hvorfor da ikke prøve Loven? Det er ganske vist, at om slige fremtidige Forhold kan der altid være forskellige Meninger; Men kan mene Et og en Anden et Andet, og man maa jo respektere de modsatte Anskuelser. Jeg har nylig nærmere forklaret, hvorfor jeg mener, at der vil vise sig stor Interesse, og skal derfor ikke her videre komme ind derpaa, men skal blot sige: Hvorfor dog ikke prøve paa at gøre dette dog i ethvert Fald betydelige Skridt fremad? Vi ville jo da i ethvert Tilfælde kunne faae at se, hvor megen kirkelig Interesse der er, og hvis det maatte vise sig, at der er Trang til en Forandring eller en yderligere Udvidelse, saa ere vi jo ikke saa tilbageholdne med Forandringer af vore Love, at der jo nok kunde ske en Forandring i saa Henseende. Paa lignende Maade gaar det, naar man har talt om de fremtidige Kirkeministre; ogsaa i denne Henseende kan man have høist forskellige Meninger. Den One kan jo mene, at der er større Sandsynlighed for Et, den Anden for et Andet, men jeg paastaar, at det ligger i Forholdenes Natur, at en Kirkeminister maa som Regel ønske, saavidt gjørligt er, at slutte sig til den Mand, for hvem der er en stærk og bestemt Stemning, selv om denne ikke har fundet sit Udtryk i en enstemmig Beslutning, thi det vil jo naturligvis være en Lettelse for en Minister at vide, at hans Valg af en Præst

vil blive modtaget som Noget, man kunde vente, idet det vil blive betragtet som noget Extraordinært, naar Ministeren ikke foretrækker den, om hvem Flertallet af Menigheden slutter sig. Deraf følger imidlertid ikke, saaledes som et æret Medlem mente, at man saa jo lige saa godt kunde lade en kvalificeret Majoritet have den afgjørende Stemme, og det ærede Medlem antydede paa en Maade selv Grunden, idet han omtalte, at der jo i Sognet kunde findes Nogle af dem, som han kaldte kraftløse Folk, og som af personlige eller andre Grunde modsatte sig Valget. Det er nu ganske vist, at der i Minoriteten kan have været saadanne Folk tilstede, men i saadanne Tilfælde paastaar jeg netop, at det maatte være besynderligt, om ikke en Minister maatte føle sig i høj Grad tilskyndet til at slutte sig til den, der havde faaet den overvejende Majoritet for sig. Men det kan dog paa den anden Side ikke negtes, at man maa gaa ud fra, at Tilfældene med de kraftløse Folk maa betragtes som Undtagelse, og at Reglen er, at det er alvorlige og samvittighedsfulde Folk, der komme ind i Udvalget. Saaledes kan der let opstaa Forhold, hvorved en Majoritet af $\frac{3}{4}$ er naaet; men hvor den $\frac{1}{4}$, der staar tilbage, dog ogsaa repræsenterer en saa agtværdig og betydelig Stemning, at det for en hvilken som helst Minister vilde være en Grund til ikke ubetinget at slutte sig til den, der har vundet de $\frac{3}{4}$ af Stemmerne for sig; og det er Noget, der, som jeg før udviklede, i mange Tilfælde kan blive til Gavn for Menigheden selv.

S. Pedersen: Jeg skal paa Forhaand underskrive den Udtalelse af den høitærede Minister, at vi ikke have haft nogen Kirkeminister, der er kommen Kravene om Menighedernes Indflydelse paa Valget af deres Præst imøde saa meget som den nuværende, ligesom jeg overhovedet skal erkjende, at han, trods nogen Kirkeminister, har brudt Banen for friere Reformere paa det kirkelige Omraade overhovedet; men denne min Anerkjendelse forhindrer jo ikke, at jeg i det enkelte Tilfælde kan have en afvigende Mening om, hvad der i Diebliffet kan være rigtigt at ind-